

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 172

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 28 februarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 406 din 21 septembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș și pentru modificarea Legii nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba	2–8
Decizia nr. 507 din 2 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal	8–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.086. — Ordin al ministrului finanțelor privind prospectul de emisiune a titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului și prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., în cadrul Programului TEZAUR, aferent lunii martie 2023.....	11–13
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 30 august 2022 în Cauza Gal împotriva României	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 406

din 21 septembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș și pentru modificarea Legii nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina-Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș și pentru modificarea Legii nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.531 din 26 aprilie 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.072A/2022.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** Guvernul arată că soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din legea supusă controlului, care vizează transmiterea prin lege — act ce ține de autoritatea legislativă — a terenului în suprafață de 29.430 mp din domeniul public al orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș în domeniul privat al orașului Teiuș contravine art. 361 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care prevede că trecerea unui bun din domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale în domeniul privat al acesteia se face prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București ori a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz, dacă prin lege nu se dispune altfel. Potrivit alin. (3) al aceluiași articol, printre instrumentele de prezentare și motivare ale hotărârilor prevăzute la alin. (1) și (2) se regăsește, în mod obligatoriu, justificarea temeinică a încetării uzului sau interesului public național sau local, după caz, iar, potrivit alin. (4), actele încheiate cu nerespectarea dispozițiilor alin. (3) sunt lovite de nulitate absolută.

4. Se arată, de asemenea, că transferul terenului din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale s-a făcut prin lege organică, respectiv Legea nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.,

în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 8 martie 2018, modalitate de transfer specifică pentru bunurile ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

5. Cu privire la această modalitate de transfer, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că în temeiul art. 136 alin. (3) teza finală din Legea fundamentală, raportat la art. 860 alin. (3) teza întâi din Codul civil, în situația în care bunurile formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului ori a unității administrativ-teritoriale, în temeiul unei legi organice, trecerea din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale sau invers se face numai printr-o modificare a legii organice, respectiv prin adoptarea unei legi organice de modificare a legii organice prin care bunurile au fost declarate obiect exclusiv al proprietății publice (a se vedea în acest sens Decizia nr. 683 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1184 din 7 decembrie 2020, paragraful 49). Or, prin legea supusă controlului se urmărește „transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș”, iar nu trecerea din domeniul public al unității administrativ-teritoriale în domeniul public al statului, singura situație în care transferul ar fi putut fi făcut prin lege, potrivit jurisprudenței anterior menționate.

6. Se apreciază, de asemenea, că acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, echivalează cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități, consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție, și transformarea acesteia în autoritate publică executivă.

7. Aplicând jurisprudența menționată și observând prevederile art. 361 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, se reține că transmiterea terenului în suprafață de 29.430 mp din domeniul public al orașului Teiuș în domeniul privat al acestuia ar fi trebuit să fie făcută prin hotărâre a Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, prin care să se aprobe acest transfer, iar nu prin lege organică.

8. În concluzie, se reține că transferul bunului prin lege, act ce ține de autoritatea legislativă, iar nu prin hotărâre a consiliului local, act specific administrației ca autoritate executivă, aduce atingere art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1)

teza finală, art. 120 alin. (1), art. 136 alin. (2) și art. 147 alin. (4) din Constituție.

9. Guvernul mai observă că terenul în suprafață de 74.496 mp din orașul Teiuș, care se încearcă să fie divizat în două suprafețe prin legea supusă controlului în prezenta cauză, a trecut din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale — orașul Teiuș — prin Legea nr. 54/2018, lege organică. Acesta nu constituia însă, în lipsa unei declarații exprese a legii organice, obiect exclusiv al proprietății publice. În aceste condiții, terenul ar fi trebuit trecut din proprietatea publică a statului în cea a unității administrativ-teritoriale prin hotărâre a Guvernului, la cererea Consiliului Local al Orașului Teiuș, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, iar nu prin Legea nr. 54/2018 — lege organică.

10. Așadar, nici măsura de la art. 2 din legea supusă controlului, ce vizează modificarea prevederilor Legii nr. 54/2018, respectiv modificarea suprafeței bunului transmis în patrimoniul unității administrativ-teritoriale, nu este posibilă în lipsa acordului unității administrativ-teritoriale, în speță Consiliul Local al Orașului Teiuș, fiind astfel create premisele apariției unui viciu de neconstituționalitate prin încălcarea principiului constituțional al autonomiei locale, reglementat prin art. 120 alin. (1) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 537 din 25 septembrie 2019, paragraful 25).

11. Totodată, având în vedere că transferul interdomenial a operat asupra întregii suprafețe în anul 2018, reglementarea de la art. 2 din legea supusă controlului, ce vizează modificarea suprafeței terenului transmis, apare ca fiind retroactivă, în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) ce reglementează principiul neretroactivității legii civile.

12. Se mai arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legea, ca act juridic de putere, are caracter unilateral, dând expresie exclusivă voinței legiuitorului, ale cărei conținut și formă sunt determinate de nevoia de reglementare a unui anumit domeniu de relații sociale și de specificul acestuia. Or, în măsura în care domeniul de incidență al reglementării este determinat concret, aceasta are caracter individual, iar legea nu este concepută pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete. În acest caz în care Parlamentul își arogă competența de legiferare, în condițiile, domeniul și cu finalitatea urmărite, se încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat.

13. De asemenea, nerespectarea procedurii legale de transfer interdomenial, respectiv din domeniul public în domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Constituție. Totodată, sunt încălcate și dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție, deoarece, așa cum s-a arătat la paragraful anterior, nu sunt respectate deciziile Curții Constituționale cu privire la interzicerea reglementării prin lege cu privire la un caz determinat (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 118 din 19 martie 2018, paragraful 30, sau Decizia nr. 636 din 23 septembrie 2020, paragraful 35).

14. Pe rol se află și soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș și pentru modificarea Legii nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, obiecție formulată de Președintele României.

15. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.873 din 5 mai 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.153A/2022.

16. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** Președintele României susține că prin art. 1 din legea dedusă controlului de constituționalitate se reglementează în privința transferului dreptului de proprietate din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș în proprietatea privată a orașului Teiuș. Procedura ce vizează trecerea unui bun din domeniul public în domeniul privat al aceluiași titular al dreptului de proprietate este reglementată în art. 361 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care la alin. (2) prevede că trecerea unui bun din domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale — în cazul de față, oraș — în domeniul privat al acesteia se face prin hotărâre a consiliului local al orașului respectiv, dacă prin lege nu se dispune altfel. În conformitate cu această procedură, în instrumentul de prezentare și motivare al hotărârii cu privire la trecerea unui bun din domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale în domeniul privat al acesteia trebuie să se regăsească, în mod obligatoriu, justificarea temeinică a încetării uzului sau interesului public local, actele încheiate cu nerespectarea acestei cerințe fiind lovite de nulitate absolută. Altfel spus, în situația trecerii unui bun din domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale în domeniul privat al acesteia, legea are în vedere ca modalități de manifestare a dispoziției juridice mijloace de drept administrativ, iar nu legea ca act al Parlamentului.

17. Se consideră că soluția legislativă criticată — ce face abstracție de manifestarea de voință a Consiliului Local al Orașului Teiuș și de procedura administrativă — contravine nu numai principiului legalității statuat în art. 1 alin. (5) din Constituție, prin raportare la dispozițiile art. 361 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, ci și art. 120 alin. (1) din Constituție care consacră principiul autonomiei locale.

18. Se arată că prin art. 2 din legea supusă controlului se modifică alin. (1) al art. 1 și anexa din Legea nr. 54/2018. Bunul vizat de legea criticată — teren intravilan în suprafață de 45.066 mp al cărui transfer se dispune din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș — este nominalizat generic în categoria cuprinsă în anexa nr. 2 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, intitulată „*Lista cuprinzând unele bunuri care aparțin domeniului public al statului*”, cu următorul cuprins: „10. *infrastructura căilor ferate, inclusiv tunelele și lucrările de artă*.”

19. În privința acestei categorii de bunuri, nominalizarea în anexa Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ are caracter exemplificativ și nu are semnificația declarării acestora ca obiect exclusiv al proprietății publice. Prin aceasta s-a încercat o delimitare, în principiu, a domeniului public al statului, a domeniului public județean și a domeniului public local al comunelor, orașelor și municipiilor (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, paragraful 57).

20. Se mai arată că bunurile care nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice pot fi transferate din proprietatea publică a statului în cea a unităților administrativ-teritoriale în condițiile art. 292 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, potrivit căruia trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale se face la cererea consiliului local al orașului, prin hotărâre a Guvernului, dacă prin lege nu se dispune altfel.

21. În aceste condiții, având în vedere că bunul supus transferului prin legea criticată nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice, în lipsa unei declarații exprese a legii organice, acesta ar fi trebuit trecut din proprietatea publică a statului în aceea a unității administrativ-teritoriale prin hotărâre a Guvernului, la cererea Consiliului Local al Orașului Teiuș, potrivit art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, procedură la care face trimitere teza a doua a art. 860 din Codul civil.

22. Se apreciază că, prin nesocotirea dispozițiilor art. 860 din Codul civil coroborat cu art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, legea criticată a fost adoptată cu încălcarea principiului legalității statuat în art. 1 alin. (5) din Constituție.

23. Mai mult, nerespectarea procedurii legale și lipsa manifestării de voință a Consiliului Local al Orașului Teiuș atrage și încălcarea art. 120 alin. (1) din Constituție ce consacră principiul autonomiei locale (a se vedea, *ad similes*, Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, paragraful 52).

24. Se mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ abrogă procedura transferului de bunuri proprietate publică prevăzută în Legea nr. 213/1998, însă soluția legislativă cuprinsă în art. 9 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 a fost preluată de dispozițiile art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, fiind completată cu sintagma „dacă prin lege nu se dispune altfel”. Din această perspectivă, se apreciază că jurisprudența Curții Constituționale se aplică *mutatis mutandis* și în ceea ce privește procedura stabilită în art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 537 din 25 septembrie 2019, paragraful 28.

25. Totodată, se mai arată că legea supusă controlului este neconstituțională deoarece, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale, fiind, prin esența și finalitatea ei constituțională, un act cu aplicabilitate generală. Acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități, consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție, și transformarea acesteia în autoritate publică executivă, aspect ce contravine și prevederilor art. 102 alin. (1) din Constituție ce consacră rolul Guvernului.

26. De asemenea, există și o jurisprudență constantă a Curții prin care s-a statuat cu privire la interdicția reglementării transferului interdomenial al bunurilor proprietate publică prin lege cu caracter individual (a se vedea Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, Decizia nr. 118 din 19 martie 2018, Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, Decizia nr. 537 din 25 septembrie 2019 și Decizia nr. 538 din 25 septembrie 2019).

27. Totodată, prin deciziile nr. 537 și nr. 538 din 25 septembrie 2019, Curtea Constituțională a considerat întemeiată și critica privind încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituție, deoarece nu au fost respectate „deciziile Curții Constituționale cu privire la interzicerea reglementării prin lege cu privire la un caz determinat, relevantă fiind Decizia nr. 118 din 19 martie 2018”.

28. În final se apreciază că legea supusă controlului este neconstituțională în ansamblul său deoarece face abstracție de jurisprudența anterior menționată în materia transferului interdomenial al bunurilor proprietate publică și de interdicția de

a reglementa prin legi cu caracter individual, fiind adoptată cu încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat, a principiului legalității și a principiului autonomiei locale, precum și cu nesocotirea rolului constituțional al Parlamentului, al Guvernului, dar și al Curții Constituționale.

29. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecțiile de neconstituționalitate au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului și Avocatului Poporului, după caz, pentru a comunica punctele lor de vedere.

30. **Guvernul**, în Dosarul nr. 1.153A/2022, apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată, arătând, în esență, că art. 361 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ reglementează în materie de transfer interdomenial al bunurilor având același titular al dreptului de proprietate, în sensul că trecerea unui bun din domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale în domeniul privat al acesteia se face prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București ori a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz, dacă prin lege nu se dispune altfel.

31. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale în materie, nominalizarea bunurilor în anexa la Legea nr. 213/1998, respectiv la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ nu are semnificația declarării lor ca bunuri ce fac obiect exclusiv al proprietății publice. Enumerarea din anexă are caracter exemplificativ, iar prin aceasta s-a încercat o delimitare, în principiu, a domeniului public al statului, a domeniului public județean și a domeniului public local al comunelor, orașelor și municipiilor (a se vedea în acest sens Decizia nr. 537 din 25 septembrie 2019, paragraful 24, sau Decizia nr. 58 din 16 februarie 2022, paragraful 26). În cazul de față, bunul ce face obiectul transferului este nominalizat generic în categoria cuprinsă în anexa nr. 2 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 și nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice, în lipsa unei declarații exprese a legii organice, astfel încât acesta ar fi trebuit trecut din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale prin hotărâre a Guvernului, la cererea Consiliului Local al Orașului Teiuș, potrivit art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019.

32. Având în vedere cele expuse, se consideră că legea supusă controlului nu reglementează o modalitate validă de transfer, ci una care nu se încadrează în exigențele art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 102 alin. (1) din Constituție. În plus, nerespectarea procedurii legale și lipsa manifestării de voință a Consiliului Local al Orașului Teiuș atrag și încălcarea art. 120 alin. (1) din Constituție, ce consacră principiul autonomiei locale, autoritatea legislativă reglementând într-un domeniu care ține de administrație și autoritatea executivă.

33. Totodată, se reține că prin Decizia nr. 118 din 19 martie 2018, paragrafele 30 și 31, Curtea a reiterat jurisprudența sa unitară potrivit căreia legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale și că în măsura în care domeniul de incidență al reglementării este determinat concret, aceasta are caracter individual, situație în care Parlamentul își exercită competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ. Se aduce astfel atingere atât art. 1 alin. (4) din Constituție, cât și art. 61 alin. (1) din Constituție.

34. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au transmis punctele de vedere solicitate.

35. Curtea, la termenul de judecată din 2 iunie 2022, a amânat începerea dezbaterilor pentru data de 6 iulie 2022 și, ulterior, pentru data de 21 septembrie 2022, când, având în vedere obiectul sesizărilor de neconstituționalitate, în temeiul art. 139 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, a dispus conexarea Dosarului nr. 1.153A/2022 la Dosarul nr. 1.072A/2022, care a fost primul înregistrat, și a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecțiile de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

36. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș și pentru modificarea Legii nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, ce are următorul cuprins:

„Art. 1. — *Se aprobă trecerea din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al orașului Teiuș în proprietatea privată a orașului Teiuș a unei părți din terenul în suprafață de 74.496 mp., respectiv a terenului în suprafață de 29.430 mp. aferent blocurilor, caselor de locuit și anexelor gospodărești, precum și a curților și grădinilor din jurul acestora, cuprinse în Anexa care face parte integrantă din prezenta lege.*

Art. 2. — *Alineatul (1) al articolului 1 și Anexa din Legea nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 8 martie 2018, se modifică și vor avea următorul cuprins:*

«Art. 1. — (1) *Se aprobă transmiterea unui teren în suprafață totală de 45.066 mp situat în orașul Teiuș, județul Alba, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, în vederea realizării unor investiții de utilitate publică.»*

37. Legea criticată conține și anexa „Datele de identificare a terenului care se transmite din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș Județul Alba” modificată, cuprinzând suprafața terenului care s-a modificat prin art. 2 din legea criticată, precum și anexa „Datele de identificare” în care sunt cuprinse datele de identificare ale terenurilor care se transmit din domeniul public al orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, în domeniul privat al orașului Teiuș.

38. Dispozițiile constituționale invocate în susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind

principiul separației și echilibrului puterilor și alin. (5) referitor la supremația legii, ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, ale art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) privind rolul și structura Guvernului, ale art. 120 alin. (1) referitor la principiile de bază ale administrației publice și ale art. 147 alin. (4) — *Deciziile Curții Constituționale*.

39. Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Guvern, respectiv de Președintele României, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

40. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

41. Cu privire la acest aspect, din consultarea fișei referitoare la derularea procedurii legislative, se constată că legea supusă controlului a fost adoptată în procedură generală, a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților — Camera decizională — și la secretarul general al Senatului pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii în data de 11 aprilie 2022 și apoi a fost trimisă spre promulgare, în data de 16 aprilie 2022. Prezentele sesizări de neconstituționalitate au fost înregistrate la Curtea Constituțională în datele de 26 aprilie 2022 și 5 mai 2022, fiind formulate în termenul de 20 de zile prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție.

42. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze obiecțiile de neconstituționalitate.

43. Examinând obiecțiile de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 406 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 15 iulie 2016, a admis o obiecție de neconstituționalitate, formulată de Președintele României, care privea transmiterea aceluiași teren — ce face obiectul transmiterii, respectiv a cărui suprafață este modificată prin legea supusă controlului în prezenta cauză — din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba.

44. Cu acel prilej s-a reținut, în esență, că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată ca lege ordinară, potrivit art. 76 alin. (2) din Constituție, iar nu ca lege organică sau hotărâre de Guvern, singurele acte prin care se putea face transmiterea. S-a reținut că bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului ori a unității administrativ-teritoriale pot fi trecute din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale sau invers numai printr-o modificare a legii organice care le-a

calificat astfel, potrivit art. 860 alin. (3) teza întâi din Codul civil. Atunci când bunurile nu fac obiect exclusiv al proprietății publice, trecerea din domeniul public al statului în cel al unității administrativ-teritoriale se face prin hotărâre a Guvernului, la cererea consiliului local, potrivit art. 136 alin. (2) din Constituție raportat la art. 860 alin. (3) teza a doua din Codul civil și la art. 9 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998.

45. Ulterior, Parlamentul a adoptat Legea nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 8 martie 2018, cu majoritatea prevăzută pentru legile organice, potrivit formulei sale de atestare, trecând terenul în suprafață de 74.496 mp — care face obiectul legii supuse controlului prin prezentele sesizări — din domeniul public al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale. Acest transfer a fost realizat prin lege organică — modalitate de transfer specifică transmiterii bunurilor care fac obiect exclusiv al proprietății publice potrivit art. 830 alin. (3) teza întâi din Codul civil.

46. Curtea constată că prin art. 1 din legea supusă controlului în prezenta cauză se aprobă trecerea din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș în proprietatea privată a orașului Teiuș a unei părți din terenul în suprafață de 74.496 mp, respectiv a terenului în suprafață de 29.430 mp aferent blocurilor, caselor de locuit și anexelor gospodărești, precum și a curților și grădinilor din jurul acestora, cuprinse în anexa care face parte integrantă din lege.

47. Curtea reține că în prezent Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, este legea care asigură cadrul general pentru organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor administrației publice și care guvernează transferurile bunurilor din domeniul public în domeniul privat al aceluiași titular. Potrivit art. 361 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, transferul bunurilor din domeniul public al unităților administrativ-teritoriale în domeniul privat al acestora se face prin acte administrative, respectiv prin hotărâri ale consiliului județean, ale Consiliului General al Municipiului București ori ale consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz. În ce privește terenul menționat la art. 1 din legea supusă controlului, transferul trebuia făcut prin hotărâre a Consiliului Local al Orașului Teiuș, iar în conformitate cu art. 361 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, în instrumentele de prezentare și motivare ale hotărârilor prevăzute la alin. (2) al art. 361 ar fi trebuit să se regăsească, în mod obligatoriu, justificarea temeinică a încetării uzului sau interesului public local.

48. Curtea reține că potrivit prevederilor art. 75 alin. (1) lit. b), ale art. 87 alin. (5) și ale art. 96 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, administrația publică locală din unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor generale ale administrației publice, precum și al principiilor specifice, dintre care se menționează principiul autonomiei locale și principiul responsabilității. Autonomia locală se exercită de către autoritățile administrației publice locale și privește organizarea, funcționarea, competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale, precum și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului, după caz. Totodată, autoritățile administrației publice locale administrează sau, după caz, dispun de resursele financiare, precum și de bunurile proprietate publică sau privată ale

unităților administrativ-teritoriale, în conformitate cu principiul autonomiei locale. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor ce aparțin domeniului public și privat, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii.

49. Observând cadrul normativ anterior evocat, Curtea reține că inexistența acordului unităților administrativ-teritoriale în ce privește transferul bunurilor din proprietatea publică a acestora în cea privată, dar și faptul că nu au avut posibilitatea să justifice încetarea uzului sau interesului public local sunt de natură să aducă atingere art. 120 alin. (1) din Constituție (a se vedea, *ad similes*, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragrafele 183—185, și Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iunie 2019, paragraful 52).

50. Mai mult, Curtea constată că transferul bunului prin lege, act ce exprimă voința autorității legislative, într-un domeniu în care trebuia exprimată voința autorităților administrației publice locale aduce atingere și art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție.

51. Totodată, Curtea reține că prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 a constatat încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la principiul legalității, în condițiile în care prin legea supusă controlului în acea cauză au fost încălcate principiile de bază stabilite prin legile-cadru ce guvernează domeniul în care legea a fost adoptată. Or, în prezent, așa cum s-a arătat la paragraful 47, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ este legea care asigură cadrul general pentru organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor administrației publice și care guvernează transferurile dreptului de proprietate din domeniul public în domeniul privat al aceluiași titular, astfel că nerespectarea prevederilor acesteia prin art. 1 din legea supusă controlului contravine art. 1 alin. (5) din Constituție.

52. Referitor la obiecția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din legea supusă controlului, Curtea reamintește jurisprudența sa în care a reținut că potrivit art. 136 alin. (3) teza finală din Legea fundamentală raportat la art. 860 alin. (3) teza întâi din Codul civil, în situația în care bunurile formează obiectul exclusiv al proprietății publice al statului ori a unității administrativ-teritoriale în temeiul unei legi organice, trecerea din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale sau invers operează numai printr-o modificare a respectivei legi organice. În celelalte cazuri, și anume atunci când bunurile pot aparține, potrivit destinației lor, fie domeniului public al statului, fie domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, în conformitate cu art. 136 alin. (2) din Constituție raportat la art. 860 alin. (3) teza a doua din Codul civil, trecerea din domeniul public al statului în cel al unităților administrativ-teritoriale sau invers se face în condițiile legii, respectiv în condițiile art. 9 din Legea nr. 213/1998, și anume la cererea consiliului județean, a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, după caz, prin hotărâre a Guvernului sau, simetric, la cererea Guvernului, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local (a se vedea Decizia nr. 406 din 15 iunie 2016, paragraful 28, și Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, paragraful 32).

53. După abrogarea Legii nr. 213/1998, Curtea a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 9 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 a fost preluată de dispozițiile art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, fiind completată cu sintagma „*dacă prin lege nu se dispune altfel*”. Curtea a stabilit că noua prevedere

legală nu poate fi interpretată decât în conformitate cu Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, paragrafele 37, 41 și 55, respectiv că transferul unui bun, care nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice, din domeniul public al statului în domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale se va realiza prin hotărâre a Guvernului (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 537 din 25 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 8 noiembrie 2019, paragraful 28, și Decizia nr. 57 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 4 martie 2022, paragraful 22).

54. Aplicând jurisprudența menționată, Curtea reține că și obiecția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din legea supusă controlului este întemeiată, deoarece textul criticat menține, și după modificarea pe care o operează, soluția legislativă a art. 1 alin. (1) din Legea nr. 54/2018, respectiv transferul terenului care nu face obiect al proprietății publice exclusive prin lege organică, iar nu prin act individual — hotărâre a Guvernului —, ceea ce duce la încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 136 alin. (2) din Constituție.

55. Curtea observă că s-ar putea pune problema existenței unui bun ce face obiect exclusiv al proprietății publice a statului numai în privința terenului amplasat sub liniile de cale ferată națională și a celui care alcătuiește zona de siguranță aferentă acestora (în măsura în care liniile de cale ferată națională tranzitează terenul). Aceasta deoarece serviciul public de transport feroviar de interes național este un serviciu public esențial pentru societate, așa cum reglementează art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 9 septembrie 2004.

56. Cu privire la terenul pe care nu se află amplasate linii de cale ferată și zona de siguranță aferentă acestora, transferul ar fi trebuit să se facă prin hotărâre a Guvernului, la cererea consiliului local, așa cum prevedea art. 9 alin. (1) din Legea nr. 213/1998, în vigoare la momentul transferului dreptului de proprietate, ale cărui dispoziții au fost preluate în art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

57. În aceste condiții, menținerea regimului juridic de transfer al bunului prin lege, act ce ține de autoritatea legislativă, într-un domeniu care ține de administrație și autoritatea executivă aduce atingere art. 1 alin. (4) și (5), art. 102 alin. (1) teza finală și art. 120 alin. (1) din Constituție, prin prisma jurisprudenței anterior menționate.

58. Totodată, în jurisprudența Curții s-a statuat că legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale, fiind, prin esența și finalitatea ei constituțională, un act cu aplicabilitate generală. Prin definiție, legea, ca act juridic de putere, are caracter unilateral, dând expresie exclusiv voinței legiuitorului, ale cărei conținut și formă sunt determinate de nevoia de reglementare a unui anumit domeniu de relații sociale și de specificul acestuia. Or, în măsura în care domeniul de incidență a reglementării este determinat concret, dată fiind rațiunea *intuitu personae* a reglementării, aceasta are caracter individual, ea fiind concepută nu pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei, ci, *de plano*, într-un singur caz, prestabilit fără echivoc (a se vedea Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1060 din 26 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 22 noiembrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din

8 decembrie 2014, paragraful 21, sau Decizia nr. 118 din 19 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 27 aprilie 2018, paragraful 30).

59. Doar în situația particulară a terenurilor ce fac obiect exclusiv al proprietății publice a statului singura posibilitate de transmitere a lor în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale este aceea *ut singuli*, prin legea organică de modificare a legii organice prin care un astfel de teren a fost declarat obiect exclusiv al proprietății publice (a se vedea Decizia nr. 406 din 15 iunie 2016, paragraful 31). Această situație nu este însă incidentă în prezenta cauză, deoarece terenul a cărui situație juridică este reglementată prin legea supusă controlului nu face obiect exclusiv al proprietății publice.

60. În aceste condiții, Curtea reține că este întemeiată și critica privind încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituție, deoarece, așa cum s-a arătat, nu sunt respectate deciziile Curții Constituționale cu privire la interzicerea reglementării prin lege cu privire la un caz determinat.

61. Curtea mai reține că declararea neconstituționalității art. 1 din legea supusă controlului atrage după sine și neconstituționalitatea art. 2, deoarece micșorarea suprafeței totale prin textul art. 2 din lege este consecința schimbării regimului juridic al celor 29.430 mp prin art. 1 din lege. De vreme ce art. 1 este declarat neconstituțional, iar suprafața de teren de 29.430 mp din terenul în suprafață totală de 74.496 mp nu mai trece în domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, nu se mai poate diminua prin art. 2 din lege nici suprafața totală a terenului de la 74.496 mp la 45.066 mp deoarece ar rămâne o suprafață de 29.430 mp fără regim juridic. Astfel, art. 2 din legea supusă controlului ar fi neconstituțional din perspectiva încălcării principiului securității juridice prin lipsa de claritate și previzibilitate a normei legale.

62. Or, Curtea observă că art. 1 alin. (5) din Constituție instituie o obligație generală, impusă tuturor subiectelor de drept, inclusiv puterii legislative, care, în activitatea de legiferare, trebuie să respecte Legea fundamentală și să asigure calitatea actelor normative emise. Principiile clarității și previzibilității impun autorităților publice să reglementeze relațiile sociale prin adoptarea de acte normative care să le respecte și care să asigure securitatea juridică. Lipsa unor asemenea exigențe ale normelor juridice determină o nesiguranță a raporturilor juridice, care poate avea ca efect vătămarea atât a proprietății publice a statului, cât și a proprietății publice și private a unităților administrativ-teritoriale (a se vedea, *ad similes*, Decizia nr. 295 din 18 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 10 iunie 2022, paragraful 36).

63. Curtea reține că legea supusă controlului este neconstituțională în ansamblul său deoarece acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, echivalează cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități, consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție, și transformarea acesteia în autoritate publică executivă (a se vedea, *ad similes*, Decizia nr. 57 din 16 februarie 2022, paragraful 28).

64. Față de temeinicia motivelor de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează însuși actul normativ în ansamblul său, reținută prin raportare la dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că nu mai este cazul să mai examineze celelalte critici de neconstituționalitate intrinsecă formulate de autorii obiecției de neconstituționalitate (a se vedea în același sens Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 4 iunie 2020, paragraful 78).

65. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecțiile de neconstituționalitate formulate de Guvern și de Președintele României și constată că Legea privind transmiterea unei părți dintr-un teren situat în orașul Teiuș, din proprietatea publică a orașului Teiuș și din administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba în proprietatea privată a orașului Teiuș și pentru modificarea Legii nr. 54/2018 privind transmiterea unui teren din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor, aflat în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în domeniul public al orașului Teiuș și în administrarea Consiliului Local al Orașului Teiuș, județul Alba este neconstituțională în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina-Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 507

din 2 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Valeriu Mihai Surcel în Dosarul nr. 14.864/1.748/2016* al Judecătoriei Cornetu, de Teodor Visalom în Dosarul nr. 46.378/3/2016 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală, respectiv de Andrei Viorel Marin, de Răzvan Sorin Balaban și de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni în Dosarul nr. 1.608/330/2018 al Judecătoriei Urziceni.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 27 octombrie 2022, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie, când Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus conexarea dosarelor nr. 3.094D/2021 și nr. 935D/2022 la Dosarul nr. 2.378D/2020, care a fost primul înregistrat. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 27 octombrie 2022, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 2 noiembrie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 8 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.864/1.748/2016*, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal.**

4. Prin Încheierea din 7 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 46.378/3/2016 (2.274/2020), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, cu referire la sintagma „cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe”.**

5. Prin Încheierea din 4 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.608/330/2018, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, cu referire la sintagma „cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe”.**

6. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Valeriu Mihai Surcel, de Teodor Visalom, de Andrei Viorel Marin, de Răzvan Sorin Balaban și de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni în cauze penale în care a fost invocată prescripția răspunderii penale a inculpaților — autori ai excepției de neconstituționalitate.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că normele penale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale și convenționale invocate,

întrucât, ca urmare a declarării ca neconstituțională a sintagmei „*oricărui act de procedură*” prin Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018, textul de lege este lipsit de previzibilitate, astfel încât nu permite destinatarului normei să își regleze conduita în funcție de ipoteza normativă a legii, prin raportare la actele întreruptive ale prescripției penale. Chiar dacă se acceptă teza potrivit căreia dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt încă în vigoare, sintagma „*cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe*” — în lipsa „cazurilor și situațiilor în care poate interveni întreruperea prescripției răspunderii penale” — este imprecisă, neclară și susceptibilă de interpretări arbitrare, situație incompatibilă cu exigențele de calitate și claritate impuse normelor penale și cu imperativul respectării securității juridice. Susțin că exigența de claritate, precizie și previzibilitate a normei juridice se impune atât pentru persoana asupra căreia se răsfrânge norma respectivă, cât și pentru organele judiciare chemate să aprecieze cu privire la temeinicia și legalitatea solicitărilor. Achiesează la opinia instanței supreme potrivit căreia dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal, cât privește sintagma „*cursul prescripției se întrerupe*”, sunt inaplicabile, având un caracter neconstituțional.

8. **Judecătoria Cornetu** apreciază că norma criticată, în forma actuală și prin raportare la motivarea Curții Constituționale din Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, este suficient de clară pentru a ghida comportamentul social al persoanelor având pregătire medie.

9. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că, deși instanța de contencios constituțional nu a prevăzut în dispozitivul Deciziei nr. 297 din 26 aprilie 2018 că termenul de prescripție se întrerupe numai dacă este vorba despre acte care se comunică suspectului sau inculpatului în procesul penal, acest lucru reiese cu evidență din considerentele deciziei. Atât dispozitivul, cât și considerentele pe care se sprijină acesta au putere de lucru judecat (a se vedea, spre exemplu, Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009), fiind general obligatorii și impunându-se cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept. Or, de vreme ce considerentele expuse îndeosebi în paragraful 28 și următoarele ale deciziei menționate fundamentează însăși soluția dată criticii de neconstituționalitate, rezultă, în mod evident, caracterul obligatoriu al acestora. Arată că, în paragraful 24 al Deciziei nr. 297 din 26 aprilie 2018, s-a reținut că întreruperea cursului termenului de prescripție a răspunderii penale devine eficientă, producându-și efectele, într-o manieră completă, doar în condițiile existenței unor pârghii legale de încunoștințare a persoanei în cauză cu privire la începerea unui nou termen de prescripție. Or, o astfel de procedură de aducere la cunoștință poate consta tocmai în comunicarea acelor acte efectuate în cauză, ce au ca efect curgerea unui nou termen de prescripție a răspunderii penale.

10. **Judecătoria Urziceni**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu a comunicat opinia sa cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal. Prin Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „*oricărui act de procedură în cauză*”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională. Ulterior sesizării Curții în prezenta cauză, prin Decizia nr. 358 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 9 iunie 2022, instanța de control constituțional a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale, textul de lege criticat fiind modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 30 mai 2022. Curtea se va pronunța însă asupra dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal în forma în care acestea au produs efecte în cauză — și anume în redactarea anterioară modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2022 —, având următorul cuprins: „*Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.*”

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 23 privind libertatea individuală și ale art. 126 alin. (1) și (3) referitor la instanțele judecătorești. De asemenea, invocă prevederile art. 20 din Legea fundamentală referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, ulterior sesizării în prezentele cauze, prin Decizia nr. 358 din 26 mai 2022, precitată, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale.

17. În considerentele deciziei menționate anterior, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „*oricărui act de procedură în cauză*”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională. În context, Curtea a constatat că ansamblul normativ în vigoare nu oferă toate elementele legislative necesare aplicării previzibile a normei sancționate prin Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018.

18. În consecință, Curtea a constatat că, în condițiile stabilirii naturii juridice a Deciziei nr. 297 din 26 aprilie 2018 ca decizie simplă/extremă, în absența intervenției active a legiuitorului, obligatorie potrivit art. 147 din Constituție, pe perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la intrarea în

vigoare a unui act normativ care să clarifice norma — prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul termenului prescripției răspunderii penale — fondul activ al legislației nu conține vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale.

19. Curtea a constatat că o astfel de consecință este rezultatul nerespectării de către legiuitor a obligațiilor ce îi revin potrivit Legii fundamentale și al pasivității sale, chiar și în ciuda faptului că deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție semnalau încă din anul 2019 practica neunitară rezultată din lipsa intervenției legislative. De asemenea, Curtea a subliniat că rațiunea care a stat la baza pronunțării Deciziei nr. 297 din 26 aprilie 2018 nu a fost înlăturarea termenelor de prescripție a răspunderii penale sau înlăturarea instituției întreruperii cursului acestor termene, ci alinierea dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal la exigențele constituționale. Astfel, Curtea a reținut că termenele de prescripție generală reglementate de dispozițiile art. 154 din Codul penal nu sunt afectate de deciziile Curții Constituționale.

20. În acest condiții, Curtea a constatat că situația creată prin pasivitatea legiuitorului, consecutivă publicării deciziei de admitere amintite, reprezintă o încălcare a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, care consacră caracterul de stat de drept al statului român, precum și supremația

Constituției. Totodată, Curtea a constatat că, în cazul de față, legiuitorul a nesocotit prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, ignorând efectele obligatorii ale Deciziei nr. 297 din 26 aprilie 2018, cu consecința creării unui viciu de neconstituționalitate mai grav generat de aplicarea neunitară a textului de lege „*cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea*”, care nu prevede niciun caz de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale. Așa încât Curtea a constatat că, pentru restabilirea stării de constituționalitate, este necesar ca legiuitorul să clarifice și să detalieze prevederile referitoare la încetarea cursului prescripției răspunderii penale, în spiritul celor precizate în considerentele deciziei anterior menționate.

21. Având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*” și ținând cont de faptul că Decizia nr. 358 din 26 mai 2022, precitată, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezentele cauze — prin încheierile din 8 decembrie 2020, din 7 octombrie 2021, respectiv din 4 martie 2022 — Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal a devenit inadmisibilă.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Valeriu Mihai Surcel în Dosarul nr. 14.864/1.748/2016* al Judecătoriei Cornetu, de Teodor Visalom în Dosarul nr. 46.378/3/2016 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală, respectiv de Andrei Viorel Marin, de Răzvan Sorin Balaban și de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni în Dosarul nr. 1.608/330/2018 al Judecătoriei Urziceni.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cornetu, Curții de Apel București — Secția a II-a penală și Judecătoriei Urziceni și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

¹ Cu opinia separată a doamnei judecător Elena-Simina Tănăsescu, în sensul celei formulate la Decizia nr. 358 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 9 iunie 2022.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

**privind prospectul de emisiune a titlurilor de stat
destinate populației, prin intermediul unităților operative
ale Trezoreriei Statului și prin subunitățile poștale din rețeaua
Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A.,
în cadrul Programului TEZAUR, aferent lunii martie 2023**

Având în vedere prevederile:

— Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind aprobarea emiterii titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului, în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului finanțelor publice și al ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 2.311/452/2018 privind aprobarea intermedierei vânzării, colectării subscrierilor și efectuării plăților aferente titlurilor de stat destinate populației prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare;

— pct. 4.1.a), b).¹² subpct. 3 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetar și refinanțării datoriei publice se aprobă prospectul de emisiune a titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului și prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., în cadrul Programului TEZAUR, aferent lunii martie 2023, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică și unitățile operative ale Trezoreriei Statului vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor,
György Attila,
secretar de stat

București, 27 februarie 2023.
Nr. 1.086.

ANEXĂ

PROSPECT DE EMISIUNE

**a titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative
ale Trezoreriei Statului și prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A.,
în cadrul Programului TEZAUR, aferent lunii martie 2023**

Art. 1. — În sensul prezentului prospect, expresiile sau termenii folosiți au înțelesul din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind aprobarea emiterii titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale

Trezoreriei Statului, în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare, și din Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 2.311/452/2018 privind aprobarea intermedierei vânzării,

colectării subscrierilor și efectuării plăților aferente titlurilor de stat destinate populației prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare:

Codul fiscal din România — aprobat prin Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

dobândă — suma de bani care reprezintă dobânda anuală datorată de către emitent, în conformitate cu prezentul prospect, pentru un titlu de stat, corespunzătoare perioadei de dobândă

relevante și pe care se obligă să o plătească investitorului la data de plată a dobânzii;

emitent — Ministerul Finanțelor sau MF;

preț de emisiune — suma plătită de investitori pentru un titlu de stat subscris, netă de orice comisioane;

RON sau leu — leul românesc, noua monedă națională a României, ca urmare a denominării monedei din România, realizată la data de 1 august 2005;

zi lucrătoare — orice zi, cu excepția zilelor de sâmbătă sau duminică sau altă sărbătoare legală din România.

Art. 2. — (1) Ministerul Finanțelor anunță lansarea următoarelor emisiuni de titluri de stat destinate populației în cadrul Programului Tezaur, cu următoarele caracteristici:

Codul emisiunii	Data de început a perioadei de subscriere	Data de încheiere a perioadei de subscriere	Data de emisiune	Data scadenței	Maturitate nr. de ani	Rata anuală a dobânzii — % —
0115	1.03.2023	29.03.2023	31.03.2023	31.03.2024	1	7,20%
0116	1.03.2023	29.03.2023	31.03.2023	31.03.2025	2	7,50%
0117	1.03.2023	29.03.2023	31.03.2023	31.03.2026	3	8,00%

(2) Subscrierile realizate prin intermediul subunităților poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. pot fi realizate în fiecare zi din cuprinsul perioadei de subscriere, conform programului de lucru cu clienții, cu următoarele precizări privind încheierea perioadei de subscriere:

a) în mediul urban se încheie mai devreme cu o zi lucrătoare decât ultima zi a perioadei de subscriere;

b) în mediul rural se încheie mai devreme cu două zile lucrătoare decât ultima zi a perioadei de subscriere.

Art. 3. — Valoarea minimă a unei subscrieri este de 1 leu, reprezentând prețul de emisiune al unui titlu de stat. Subscrierea de fracțiuni ale unui titlu de stat nu se acceptă.

Art. 4. — Un investitor poate efectua una sau mai multe subscrieri în cadrul unei emisiuni.

Art. 5. — Fondurile obținute de Ministerul Finanțelor în calitate de emitent ca urmare a emisiunii de titluri de stat vor

fi utilizate pentru finanțarea deficitului bugetar și refinanțarea datoriei publice.

Art. 6. — (1) Titlurile de stat sunt emise în conformitate cu legile din România.

(2) Titlurile de stat sunt nominative, denominate în lei, emise în formă dematerializată prin înscriere în cont, fiecare având o valoare nominală de 1 leu, și dau investitorilor drepturi egale.

(3) În cazul decesului, dreptul de proprietate asupra titlurilor de stat se transferă moștenitorilor, care prezintă documentele legale ce atestă calitatea de moștenitori.

Art. 7. — Investitorii au dreptul la:

a) rambursarea valorii nominale a titlurilor de stat la data scadenței corespunzătoare numărului de titluri de stat deținute; și

b) plata dobânzii aferente titlurilor de stat la fiecare dată de plată a dobânzii corespunzătoare numărului de titluri de stat deținute.

Art. 8. — Dobânda aferentă oricărui titlu de stat se plătește anual la data de plată a dobânzii, iar rambursarea valorii nominale se va efectua la data de plată a valorii nominale, conform următorului grafic:

Cod emisiune 0115		
Plata dobânzii numărul	Perioada de dobândă	Data de plată a dobânzii
1	31 martie 2023—30 martie 2024	1 aprilie 2024
Plata valorii nominale		Data de plată a valorii nominale
		1 aprilie 2024

Cod emisiune 0116		
Plata dobânzii numărul	Perioada de dobândă	Data de plată a dobânzii
1	31 martie 2023—30 martie 2024	1 aprilie 2024
2	31 martie 2024—30 martie 2025	31 martie 2025
Plata valorii nominale		Data de plată a valorii nominale
		31 martie 2025

Cod emisiune 0117		
Plata dobânzii numărul	Perioada de dobândă	Data de plată a dobânzii
1	31 martie 2023—30 martie 2024	1 aprilie 2024
2	31 martie 2024—30 martie 2025	31 martie 2025
3	31 martie 2025—30 martie 2026	31 martie 2026
Plata valorii nominale		Data de plată a valorii nominale
		31 martie 2026

Art. 9. — (1) Toate plățile aferente deținerii titlurilor de stat sunt efectuate de către Ministerul Finanțelor conform legislației în vigoare. Rambursarea sumelor aferente titlurilor de stat și plata dobânzii aferente titlurilor de stat se efectuează în lei, la datele prevăzute la art. 8, astfel:

a) pentru titlurile de stat subscrise prin unitățile operative ale Trezoreriei Statului, în contul de subscriere deschis la unitatea operativă a Trezoreriei Statului, conform procedurii descrise în Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind aprobarea emiterii titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului, în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare;

b) pentru titlurile de stat subscrise prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., conform prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice și al ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 2.311/452/2018 privind aprobarea intermedierei vânzării, colectării subscrierilor și efectuării plăților aferente titlurilor de stat destinate populației prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Termenul de plată pentru valoarea nominală a titlurilor de stat este același precum cel pentru ultima plată de dobândă, așa cum este prevăzut la art. 8.

(3) În cazul în care data scadenței sau o dată de plată a dobânzii nu este o zi lucrătoare, atunci respectiva plată se realizează în ziua lucrătoare imediat următoare datei scadenței sau datei de plată a dobânzii, după caz, iar investitorul nu are dreptul la o dobândă suplimentară și/sau o dobândă penalizatoare sau la o altă plată pentru perioada dintre data inițială a scadenței pentru respectiva plată și data plății efective.

Art. 10. — Veniturile realizate de persoanele fizice rezidente din subscrierea și deținerea titlurilor de stat nu sunt venituri impozabile, în conformitate cu prevederile art. 93 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Titlurile de stat sunt purtătoare de dobândă la rata dobânzii, care curge de la data de emisiune inclusiv.

Art. 12. — Titlurile de stat încetează să mai fie purtătoare de dobândă la data scadenței lor inclusiv.

Art. 13. — (1) Ministerul Finanțelor calculează dobânda datorată pentru fiecare titlu de stat și dobânda datorată fiecărui investitor pentru perioada de dobândă relevantă.

(2) Dobânda este calculată pe baza numărului efectiv de zile din perioada de dobândă relevantă și pe baza numărului de zile din anul respectiv, utilizând următoarea formulă:

$$D = [\text{Valoarea nominală} \times \text{Rata dobânzii (\%)} \times \text{Număr de zile acumulate}] / \text{Număr de zile an curent},$$

unde:

— D = valoarea dobânzii pentru fiecare dată de plată a dobânzii pentru un titlu de stat;

— *valoare nominală* = valoarea nominală a unui titlu de stat, respectiv 1 leu;

— *rata dobânzii* = rata dobânzii precizată în tabelul de la art. 2;

— *număr de zile acumulate* = numărul efectiv de zile din perioada de dobândă;

— *număr de zile an curent* = numărul efectiv de zile din perioada de dobândă;

— *an curent* = perioada de dobândă curentă.

(3) Fiecare investitor primește dobânda determinată conform formulei de la alin. (2) înmulțită cu numărul de titluri de stat deținute de respectiva persoană.

(4) Dobânda totală plătită de emitent unui investitor la fiecare dată de plată a dobânzii este calculată conform formulei:

$$\text{Dobânda totală} = D \times \text{numărul total de titluri de stat deținute de un investitor}.$$

(5) Valoarea rezultată a dobânzii totale calculate în baza formulei de la alin. (4) este rotunjită în minus până la cea mai apropiată valoare de ban (respectiv 0,01 lei), valoarea egală sau mai mare decât 0,005 lei rotunjindu-se crescător până la 0,01 lei.

Art. 14. — Condițiile generale aplicabile investitorilor care subscriu în cadrul emisiunii sunt următoarele:

a) titlurile de stat sunt oferite în România exclusiv persoanelor fizice rezidente, cu excepția persoanelor care nu au împlinit vârsta de 18 ani până la data închiderii perioadei de subscriere inclusiv;

b) orice investitor care decide să subscrie titluri de stat în cadrul acestei emisiuni este obligat să cunoască și să respecte restricțiile și limitările aplicabile acestei emisiuni, așa cum sunt ele specificate în prezentul prospect și în legislația aplicabilă;

c) în luarea deciziei de a investi în titluri de stat, investitorilor li se recomandă să se bazeze pe propria evaluare a termenilor și condițiilor emisiunii, inclusiv a oricărui beneficii și riscuri aferente acesteia. Emitentul nu va fi responsabil în niciun fel pentru încălcarea de către investitori a normelor juridice aplicabile și/sau a prevederilor prezentului prospect.

Art. 15. — Procedurile privind subscrierea și rambursarea titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului, sunt prevăzute în Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind aprobarea emiterii titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului, în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare, și prin intermediul subunităților poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., în Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 2.311/452/2018 privind aprobarea intermedierei vânzării, colectării subscrierilor și efectuării plăților aferente titlurilor de stat destinate populației prin subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., în cadrul Programului Tezaur, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16. — În cazul decesului investitorului, pentru transferul titlurilor de stat și al sumelor de bani aferente acestora, moștenitorii se adresează unității teritoriale a Trezoreriei Statului la care a subscris investitorul sau către subunitățile poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. cu documente doveditoare privind decesul, în vederea obținerii unui document care să conțină deținerile persoanei decedate, în vederea efectuării transferului titlurilor în contul moștenitorilor în baza documentelor legale ce atestă succesiunea asupra acestora.

Art. 17. — (1) În perioada cuprinsă între începerea perioadei de subscriere și data scadenței, fotocopii ale prospectului de emisiune pot fi examinate la sediul unităților operative ale Trezoreriei Statului și al subunităților poștale din rețeaua Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., în timpul orelor de program.

(2) Prezentul prospect de emisiune și orice modificări ale acestuia sunt disponibile și pe website-ul emitentului — www.mfinante.ro și www.posta-romana.ro.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA din 30 august 2022 în Cauza Gal împotriva României

(Cererea nr. 49.229/15)
Strasbourg

Hotărârea este definitivă. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Gal împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din: Yonko Grozev, președinte, Iulia Antoanella Motoc, Pere Pastor Vilanova, judecători, și Crina Kaufman, grefier adjunct de secție a.i.,

având în vedere cererea (nr. 49.229/15) împotriva României formulată de către un resortisant al acestui stat, doamna Mariana Gal („reclamanta”), născută în 1963 și domiciliată în Oradea, reprezentată de doamna R.L. Chiriță, avocat în Cluj-Napoca, a sesizat Curtea la 1 octombrie 2015 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

Având în vedere decizia de a aduce la cunoștința Guvernului României („Guvernul”), reprezentat de agentul său, doamna O.F. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, plângerile în legătură cu condamnarea reclamantei în apel, lipsa participării directe a judecătorului V.C. la audierea mai multor martori (art. 6 § 1 din Convenție) și imposibilitatea ca reclamanta să pună întrebări martorului C.M., personal sau prin reprezentant [art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție], și să declare cererea inadmisibilă în rest,

având în vedere observațiile părților,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 5 iulie 2022,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

OBIECTUL CAUZEI

1. În ianuarie 2012, procurorii Direcției Anticorupție Oradea au decis să o cerceteze și ulterior să o trimită în judecată pe reclamantă pentru complicitate la trafic de influență. La baza acestor decizii au stat o serie de declarații făcute în fața organelor de anchetă de către C.M. și C.D., doi martori (denunțatori). C.D. a făcut obiectul unui proces penal pentru fals și înșelăciune. Cei doi martori susținuseră, printre altele, că reclamanta (soția procurorului V.G.) și B.R.M. (o cunoștință de-a reclamantei) le-ar fi promis că îi vor ajuta să obțină decizii care să fie favorabile lui C.D. în soluționarea proceselor sale judiciare. Dintre declarațiile făcute de C.M. în timpul interogatoriilor, cea din 6 ianuarie 2012 a fost luată în calitate de martor (denunțator). Într-o declarație scrisă, transmisă la 7 februarie 2012 din Irlanda, martorul C.M. a informat organele de anchetă că a părăsit România și a indicat noua sa adresă din Irlanda.

2. Pe durata procesului la Judecătoria Cluj, reclamanta a susținut teza provocării și a solicitat ca martorul C.M. să fie citat printr-o comisie rogatorie adresată autorităților irlandeze, pentru a putea fi interogat cu privire la denunțul pe care îl făcuse, potrivit reclamantei, în schimbul unei promisiuni din partea anchetatorilor.

3. Judecătoria l-a citat pe martorul C.M. să se prezinte, trimițându-i citația la adresa acestuia din România, însă acesta nu s-a prezentat. Inculpații B.R.M. și reclamanta, precum și martorii C.D., C.D.H., D.A.M., I.B., J.M. au fost audiați de judecătoria. Cu această ocazie, C.D. a declarat că reclamanta nu i-a cerut niciun ban, ci i-a promis pur și simplu că va vorbi cu soțul ei și că totul se va rezolva. C.D.H. a declarat că nu o cunoaște pe reclamantă și că are îndoieli cu privire la credibilitatea fraților C.M. și C.D., care încercaseră să își înregistreze și conversațiile pentru parchet. D.A.M. a declarat că s-a întâlnit cu inculpații B.R.M., care i-a cerut să îi liniștească pe cei doi terți că dosarele în instanță vor fi soluționate, iar ulterior a înțeles că era vorba despre frații C.M. și C.D. Cel de-al patrulea martor, I.B., avocat, a declarat că s-a întâlnit cu frații

C.D. și C.M., care erau însoțiți de B.R.M., și că a fost informat de către C.M. că acesta din urmă este dispus să plătească orice preț pentru a rezolva problemele juridice ale lui C.D. J.M., angajat al reclamantei, a declarat că a fost obligat de un procuror să înregistreze conversațiile sale cu procurorul V.G. (soțul reclamantei).

Instanța a examinat, printre altele, conținutul înregistrărilor audio realizate de J.M. și F.J. La data de 14 mai 2014, Judecătoria Cluj a achitat-o pe reclamantă pentru următoarele motive:

— la data denunțului făcut de către C.D. nu fusese comisă nicio infracțiune de către reclamantă;

— mărturiile date de martorul C.M. în cursul anchetei, care, de altfel, făcuse înregistrările audio la cererea organelor de anchetă și care a participat la majoritatea discuțiilor cu reclamanta, nu au fost pe deplin sincere, deoarece, după cum reiese dintr-o declarație a lui C.M., discuțiile în cauză fuseseră inițiate în schimbul unei promisiuni făcute de anchetatori de a facilita evacuarea unui chirieș care ocupa o garsonieră aparținând acesteia;

— afirmația reclamantei cu privire la provocare a fost confirmată și de declarațiile făcute de J.M. și F.J. în cursul anchetei, care au indicat dorința anchetatorilor de a-l implica pe procurorul V.G., soțul reclamantei, la săvârșirea infracțiunii în cauză, situație confirmată și de conținutul înregistrărilor vocale realizate de acești doi martori și depuse la dosar de către reclamantă;

— reclamanta nu avea cunoștință de beneficiile materiale solicitate de către B.R.M. și fusese provocată de martorii C.M. și C.D. să comită infracțiunea în cauză. Reclamantul a declarat apel împotriva acestei sentințe.

4. În fața Curții de Apel Cluj, reclamanta a insistat ca martorul B.M. să fie citat și interogat cu privire la declarațiile sale în fața anchetatorilor. În data de 5 decembrie 2014 și 6 februarie 2015, instanța de apel l-a citat pe C.M. prin transmiterea de notificări la adresele sale din România și Irlanda. La 6 februarie 2015, un complet al instanței de apel, format din judecătorii C.I. și V.V.A., a audiat trei martori, C.D., N.G.H. și C.D.H., care fuseseră deja

audiați de către judecătoria. C.D. a declarat că s-a întâlnit cu reclamanta de două sau trei ori, că nu i-a cerut niciodată bani și că inculpa B.R.M. a precizat că i-a dat reclamantei o sumă de bani pentru ca aceasta din urmă să poată interveni pe lângă soțul ei. N.G.H. a declarat că sora sa a încercat să cumpere garsoniera în care locuia în calitate de chiriașă, dar după ce a plătit prețul, prin intermediul lui B.R.M., sora ei și-a dat seama că C.M. nu era proprietarul. C.D.H. a declarat că C.M. i-a explicat că procurorii Direcției Anticorupție i-au promis că vor facilita o condamnare cu suspendare în cazul fratelui său, C.D., dacă acesta acceptă să folosească dispozitive de înregistrare audio în timpul conversațiilor sale cu procurorii și judecătorii.

5. La 20 martie 2015, instanța de apel, într-un complet format din judecătorii C.I. și V.C., a constatat că era imposibil să asigure prezența lui C.M. În cursul audierii, reclamanta a formulat o cerere de audiere a martorilor J.M. și F.J. și ascultarea publică a înregistrărilor audio realizate de aceștia, în vederea examinării tezei provocării reținute în primă instanță. Instanța de apel a respins aceste cereri și a audiat martorul S.A., care fusese deja audiat în fața organelor de anchetă. În observațiile sale scrise, reclamanta a criticat faptul că martorul C.M. nu a putut fi audiat, a subliniat necesitatea ca instanța de apel să asculte din nou toți martorii care fuseseră audiați înainte de decizia de achitare și a citat în acest sens Cauza *Flueraș împotriva României* (nr. 17.520/04, pct. 58—62, 9 aprilie 2013).

6. Printr-o decizie din 3 aprilie 2015, instanța de apel a condamnat reclamanta la o pedeapsă cu închisoarea pentru complicitate la trafic de influență pentru următoarele motive:

- denunțurile au fost legale și conforme;
- la dosar nu existau probe care să susțină afirmația de provocare;

- după cum reiese din probele examinate în cadrul anchetei, în primă instanță și în apel, respectiv transcrierile înregistrărilor audio realizate de C.M., transcrierile scrise ale interceptărilor telefonice și declarațiile martorilor și ale denunțătorilor, reclamanta le promisese lui C.M. și C.D. că îi va ajuta să obțină decizii care să le fie favorabile și acceptase, în schimb, să primească un beneficiu de la ei la o dată ulterioară.

7. Printr-o hotărâre definitivă din 17 noiembrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, sesizată cu recurs, a menținut decizia din 3 aprilie 2015 și a apreciat că probele examinate de instanța de apel au justificat condamnarea reclamantei.

8. Reclamanta a pretins că nu i s-a oferit posibilitatea, în nicio etapă a procedurii, de a-l interoga, personal sau prin reprezentant, pe martorul C.M., ale cărei declarații făcute în cursul anchetei au contribuit la stabilirea vinovăției sale [art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție]. Consideră că instanța de apel nu a examinat în mod direct toate probele și a condamnat-o pe baza acelor probe pe baza cărora Judecătoria Cluj a achitat-o. De asemenea, s-a plâns că judecătorul V.C. nu a participat, în data de 6 februarie 2015 (*supra*, pct. 4), la audierea celor trei martori (art. 6 § 1 din Convenție).

MOTIVAREA CURȚII

9. Constatând că acest capăt de cerere, întemeiat pe art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție, nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declară admisibil.

10. Curtea face trimitere la principiile bine stabilite privind dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenție, inclusiv dreptul acuzatului de a interoga martorii, direct sau prin reprezentant, garantat de art. 6 § 3 lit. d), care impun, în special, ca acuzatului să i se ofere o posibilitate adecvată și suficientă de a contesta probele incriminatoare și de a-i interoga pe autorii acestora, fie în momentul depunerii acestora, fie într-o etapă ulterioară [*Al-Khawaja si Taherv împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 26.766/05 și 22.228/06,

pct. 118—147, CEDO 2011, *Schatschaschwili împotriva Germaniei* (MC), nr. 9.154/10, pct. 100, CEDO 2015, și, mai recent, *Danilov împotriva Rusiei*, nr. 88/05, pct. 108—111, 1 decembrie 2020, cu referințele citate aici].

11. În primul rând, se impune constatarea că martora protejată I.N., citată în fața judecătoriei, nu s-a prezentat niciodată pentru a oferi părților posibilitatea de a o audia (*supra*, pct. 4). Într-adevăr, deși au fost informate cu privire la schimbarea adresei sale și la plecarea sa în Irlanda, instanțele au continuat să trimită citații acestui martor la adresa sa din România pentru majoritatea audierilor și nu au luat nicio măsură concretă pentru a asigura prezența acestuia în scopul de a fi audiat sau interogat (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Colac împotriva României*, nr. 26.504/06, pct. 49—50, 10 februarie 2015, și, *per a contrario*, *Tseber împotriva Republicii Cehe*, nr. 46.203/08, pct. 50—52, 22 noiembrie 2012). De asemenea, trebuie subliniat faptul că reclamanta insistase ca acest martor să fie citat și interogat cu privire la declarațiile pe care le-a făcut anchetatorilor (*supra*, pct. 2 și 4) și că nu a renunțat niciodată la dreptul său de a interoga acest martor (a se vedea, *per a contrario*, *Kashlev împotriva Estoniei*, nr. 22.574/08, pct. 51, 26 aprilie 2016).

12. Contrar celor afirmate de Guvern, pentru a condamna reclamanta, instanța de apel s-a bazat în special pe declarațiile lui C.M. (*supra*, pct. 6), a cărei declarație a fost făcută în fața organelor de anchetă în calitate de martor și denunțator (*supra*, pct. 1), precum și pe baza probelor adunate prin intermediul acestuia (*supra*, pct. 6). Cu toate acestea, C.M. nu a fost audiat niciodată de instanțele de judecată și nu a avut loc nicio confruntare între reclamantă și C.M., nici în etapa de anchetă preliminară, nici în timpul procesului (*supra*, pct. 1—6). Astfel, deși declarațiile făcute de acest martor în fața organelor de anchetă și înregistrările audio efectuate de acesta, pe care reclamanta nu a putut să le conteste în ședință publică în fața instanței de apel (*supra*, pct. 5), nu au fost singurele probe incriminatorii, acestea au constituit elemente decisive în condamnarea reclamantei, întrucât C.M. a fost unul dintre singurii doi martori direcți, în calitate de denunțator (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Danilov*, citată anterior, pct. 114, și *Fikret Karahan împotriva Turciei*, nr. 53.848/07, pct. 53, 16 martie 2021). Or, instanța de apel nu a luat în considerare dacă faptul că nu a fost interogat acest martor-cheie ar putea avea un impact asupra echității generale a procedurilor și nici nu s-a angajat într-o examinare meticuloasă a credibilității lui C.M. și a fiabilității declarațiilor sale făcute în fața organelor de anchetă (a se vedea, *per a contrario*, *Schatschaschwili*, citată anterior, pct. 146—150).

13. Curtea reține că declarațiile lui C.M. au stat la baza acuzării reclamantei și că, potrivit constatării judecătoriei, aceste declarații au fost făcute în schimbul unei promisiuni din partea anchetatorilor. În aceste circumstanțe, Curtea concluzionează că refuzul instanței de apel de a permite reclamantei să efectueze o examinare în contradictoriu cu privire la credibilitatea și fiabilitatea acestor probe a afectat în mod substanțial echitatea procedurii, în special garanțiile privind protecția dreptului la apărare ale acuzatei (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Danilov*, citată anterior, pct. 120).

14. În plus, achitarea reclamantei a survenit după ce cinci martori au fost audiați de către judecătoria, care a reținut că probele de la dosar (inclusiv înregistrările audio realizate de J.M. și F.J., examinate de judecătoria în ședință publică) nu erau suficiente pentru a stabili vinovăția reclamantei (*supra*, pct. 3). Pentru a înlocui hotărârea de achitare cu condamnarea reclamantei, judecătorii din apel s-au limitat la audierea a trei din cei cinci martori audiați de judecătoria (*supra*, pct. 4), au respins cererea de reexaminare a înregistrărilor audio făcute de J.M. și F.J. deși aceste probe întăreau argumentele reclamantei

privind provocarea (*supra*, pct. 4) și s-au bazat pe celelalte înscrisuri din dosarul judecătorei (*supra*, pct. 3). Prin urmare, în esență, judecătoria de apel au întemeiat condamnarea reclamantei pe o nouă interpretare a majorității mărturiilor și probelor pe ai căror autori nu i-au audiat, ceea ce a afectat în mod semnificativ dreptul la apărare (a se vedea *Danilov*, citată anterior, pct. 120, și, *mutatis mutandis*, *Flueraș împotriva României*, nr. 17.520/04, pct. 58—62, 9 aprilie 2013).

15. Pe baza celor de mai sus, Curtea concluzionează că faptul că reclamanta nu a putut, în nicio etapă a procedurii, să îl interogheze, personal sau prin reprezentant, pe denunțatorul C.M., coroborat cu refuzul instanței de apel de a proceda la audierea publică a înregistrărilor audio realizate de J.M. și F.J. și de a permite reclamantei să interogheze acești martori, ale căror declarații și înregistrări au fost apoi folosite împotriva ei, era de natură să afecteze garanțiile unei „proceduri în contradictoriu” și principiul „egalității armelor” într-o manieră incompatibilă cu dreptul la un proces echitabil.

Prin urmare, au fost încălcate art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție.

16. Având în vedere această concluzie, Curtea consideră că nu este necesar să se examineze separat celelalte capete de cerere ale plângerii, și anume lipsa participării directe a

judecătorului V.C. la audierea mai multor martori, anularea verdictului de achitare și respingerea de către instanța de apel a argumentului privind provocarea (*Zanghi împotriva Italiei*, 19 februarie 1991, pct. 23, seria A nr. 194-C, *Iordan Petrov împotriva Bulgariei*, nr. 22.926/04, pct. 143, 24 ianuarie 2012, și *Ruianu împotriva României*, nr. 34.647/97, pct. 75, 17 iunie 2013).

CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

17. Reclamantul solicită 10.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit și 6.100 EUR pentru cheltuielile de judecată.

18. Guvernul consideră că o constatare a încălcării ar putea constitui o reparație suficientă și că sumele solicitate sunt excesive în raport cu jurisprudența Curții.

19. Curtea acordă reclamantei 6.000 EUR pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pentru această sumă.

20. Având în vedere documentele de care dispune și jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantei suma de 3.000 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată, la care se adaugă orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pe această sumă.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară admisibilă cererea întemeiată pe art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție;
 2. hotărăște că a existat o încălcare a art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție în ceea ce privește imposibilitatea reclamantei de a interoga, personal sau prin reprezentant, pe C.M. și condamnarea sa în apel în lipsa audierii martorilor pe care s-a bazat instanța de apel;
 3. hotărăște că nu este necesar să examineze celelalte aspecte privind echitatea procedurilor penale invocate în temeiul art. 6 § 1 din Convenție;
 4. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni, următoarele sume, care vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
 - (i) 6.000 EUR (șase mii de euro), la care se adaugă orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru această sumă, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 3.000 EUR (trei mii de euro), la care se adaugă orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru această sumă, pentru cheltuieli de judecată;
 - b) că, începând cu expirarea perioadei menționate și până la efectuarea plății, aceste sume vor fi purtătoare de dobândă simplă la o rată egală cu cea a facilității de creditare marginală a Băncii Centrale Europene aplicabilă pe parcursul acestei perioade, majorată cu trei puncte procentuale;
 5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 30 august 2022, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
YONKO GROZEV

Grefier adjunct a.i.,
Crina Kaufman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

